

Başını Okşadım Bilinmezim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mart 2016

Aykırı olduğunu bildiğim bir sarmalın tam da merkezindeyim. Tuhaf hem de nasıl... Sarmal mı sanal bir kâbus mu, patavatsızlığı nüksederken o devingen hücum kadar silik iken bunca göreceli mahareti yaşanmamışlığın?

Künyemi yeni kaybettim ve seyredim dilim dilim ki dillendiremediğim bir gökyüzü, muhaberatı asılsızlığın ve görgüsüzlüğün.

Tümlenen nasıl da doğurgan ve etken bildiğimden ziyade eremediğim bir hidayetden mesulüm. Ölgün ve riya yüklü ne çok eylem.

Zink, diye durdu işte o tekeri patlak otobüs. Efsunluymuş tüm yolcular da ölüm teğet geçmiş. İsi midir bunca muhalif beyanat yüreğin ama yok, yok, elbet vardır bir nedeni. Yine de ne gönlün karası ne de yüzümün. Hem daha yeni cilaladım. Gözlerim irileşti ve suskunluğa büründüm.

Bir adım ötemde ve anlık bir hezimetle ile çaldılar ölünün kabrini. Yüklü dualarla ama her nasılsa kabir azabından mütevellit.

Başını okşadım bilinmezim ve görmediğime duyduğum inanç kat ve kat yükselip, aşıyor duvarlarımı. Evet, duvarlar... Bilmediğiniz, ötelediğiniz ben'in duvarları ve her nasılsa yıkılmaya çeyrek kala yoksa yıkıldı da mı altında kalmışım nefessiz ve nasıl da acırken yüreğin tecellisinden değil de tesellisi iken şeytanın azabı.

Kem gözler uzak dursun, dememe ne hacet. Deli fişek bir coğrafya şu indinde saklı tuttukları ile hedefi on ikiden vururlarken. Adı sanı olmayan aslında hiçliğin merkezi iken şu kılı kırk yaran her ne ise, bazen konduramadığım bazense dillendiremediğim.

Uzaklardan bir adam haykırıyor üstelik avaz avaz. Elinde kanla yıkanmış bir çocuk fanilas. Ne yazık ki içi boş aslında iyi ki de içi boş. Ya, adamın ağzından akan salyalarına ne demeli? Alyansı da kan içinde. Yere eğilip kontrol ediyor hala nefes alıp almadığını. Kaçmalı buralardan çok uzaklara sıvışmalı: İnsana dair hiçliğin sorgulanmadığı bir mecraya yelken açmalı.

Değişmeliyim ve değiştirmeliyim üstümü başımı. Tüm patavatsız çalkantılarından uzak durmalı yeter ki kirlenen dünyalara ait hiçbir veri olmasın elimde. Ve safça sırtmalıyım ve de boş gözlerle. Dolarken gözlerim dolduramadığım yüreğimden asılı kalan hiçbir ölü barındırmamalıyım. Kâfi bu kadar üzüntü ve hangi merteye ise ulaşamadığım, acele etmeye de hiç mi hiç gerek yok.

Sahne arkasından gelen seslere bakılırsa; fazlasıyla hırçın ve kızgın melek görünümlü şeytan birikintisinden ibaret onca insan izleği. Adı insan ama asla da ihsanı yok yaşanmışlıkların ve yaşamaya dair hiçbir isteği de. Kılıksız ne çok öngörü ve sallantıda yine mihrap. Temkinli olmakta fayda var ve alabildiğine uzak durmalı. Ne sakıncaları var kim bilir de bunca isyan birikintisinde bir katre de olsa vicdandan eser yok.

Konuşmalı mı yoksa susarak mı bürünmeliyim o tuluata üstelik görmezden gelmem gerekenden öte gecelerin gün olmaktan vazgeçtiği bir geleceğe uzanırken vefasız zaman.

Tüklenen ne zaman ne de insan aslında tüketilen şarjı tükenen bir telefondan ibaret. Bunca insanı yönlendiren akıllı makineler varken kimse akıllı olduğunu iddia etmesin. Üreten insan ama tüketilen de yine düşmüşken o çukura üstelik kendi elleriyle kazdıkları. Evet, hepsi bir düş çukuru: gerçeklerin boğulduğu ve var olmaktan vazgeçmiş.

Amiel'in dediği düşünüyor aklıma: "Her manzara bir ruh halidir."

İçselleştirdiğimden ziyade soyutladığım hatta farkına varmadan sonlandırdığım bir ömür iken hala sahip olduğuma dair geliştirdiğim boş bir inanç.

Adı olmayan ne çok ada ve günbegün kodlanan derken sayılardan üreyen milyarlarca insan. Parmak izleri faklı olsa bile farkındalığını yitirmiş sonsuz haneli sayısız mizaç. Şair az mı haykırdı; neyden ibaret olduğumuzu: "Hayat okyanusunda birer adayız; aramızda bizi tanımlayan, birbirimizden ayıran bir deniz var..."

Adalar kadar bağımsız olsa keşke insan ruhu ama asla bağınaz değil.

Keşke çoğaltacağımıza kini ve nefreti azalsa şu gölgeli yoksunluğu, varlığımıza delalet hiçliğinin tokadı çarpmadan yüzümüzü. Ama öylesine yüzümüzü ki umarsız kimliklerimizle yok sayıyoruz adaletini ve asaletini olmayan vicdanlar kadar kayıplara karışmışken.